

Zlaté časy špeditérů

Kráčím jsem otevřel hned v pondělí a za chvíli jsem ho zase mohl zavřít, protože nebylo co prodávat. I když nejmíň polovina bytů v našem domě i nejbližším okolí teď zela prázdnotou, protože Skopčáci buďto utekli, nebo byli Revolučními gardami někam odklizeni do internace. Všichni Češi cítili potřebu po nich pořádně uklidit, a tak během pár minut po otevření moje skromné zásoby louhu, nekvalitního mýdla a jiných čistících prostředků okamžitě zmizely z pultu i ze skla. Zbylo tam pár košťat a lahviček francovky, dokud ovšem sovětská armáda neobjevila značné procento špiritusu v ní obsažené. Pak už nebylo vůbec nic na prodej a velkoobchod ještě nefungoval. Stáhnul jsem tedy roletu a šel prozkoumat okolní terén.

První, na koho jsem narazil, byla pochopitelně bába Hušková.

„Dobře den, pane Souček,“ pozdravila, nepřestávajíc mokřým hadrem šůrovat mramorové obložení vchodu. „Konečně sou ty barikády pryč, to bylo hroznýho prachu a sajrajtu kolem.“

Rozhodně jsem neměl náladu si s ní vyměňovat názory na jakékoli téma, a tak jsem pokračoval směrem

k pekařství pana Brandejského. Měl sice otevřeno a stál za pultem, zboží tam ovšem nebylo veškeré žádné.

„Zdravíčko, sousede!“ mával na mě. „Podte klidně dál, ale nemám tu ani kůrku chleba, nebylo z čeho zadělat. Akorát Rusáci ve dvoře napekli komisárek, dali mi vychutnat, ale to se nedá žrát. Do zejtrka snad něco splaším, abych se jim taky mohl revanšovat. Nechcete to taky ochutnat?“

Vyšel před svůj kvelb, zamknul a vedl mě průjezdem do dvora, kdy měla Rudá armáda plnit kuchyni. Kolem ní parkovalo několik nákladňáků, nejmíň třicet krasnoarmějčů se tu poflakovalo, jedlo z ešusů jakousi šlichtu, kouřilo papirosy a popíjelo z feldflašek kořalku. K tomu jim úspěšně asistovalo asi deset chlapů z okolních baráků a všichni už byli tak trochu pod parou. Pekař si mezi nimi počínal už jako starousedlík.

„Zdrávtstvuj, Kolja,“ poplácal po rameni zrzavého poručíka, „davaj němnožko vódky.“

Kolja se radostně zatlemil a podal mu plechovou láhev. Brandejský se napil, trochu krknul a předal mi štafetu.

„Moj továryš tóže papróbujeť, da?“

Nezbylo mi než ochutnat a zážitek to byl dost otřesný. Zlatá francovka!

Do toho družebního mumraje najednou z průjezdu nastoupil domovník z vedlejšího baráku, který nevypadal, že by měl slavnostní náladu. Zatahal pekaře za rukáv a ukázal na zrzka.

„Hele, ty už se s nima znáš, todle je nějakej velitel?“

„Asi jo, ale to máš fuk. Chceš si taky cvaknout?“